

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 127/2022-39

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného advokátskou kanceláriou doc. JUDr. Jozef Tekeli, PhD. & Associates, s. r. o., Hlavná 111/25, Košice, v mene ktorej koná konateľ a advokát doc. JUDr. Jozef Tekeli, PhD., proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky č. k. 7 Sžsk 30/2021 z 27. septembra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 8. decembra 2021 domáha vyslovenia porušenia čl. 13 ods. 3 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojich práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) č. k. 7 Sžsk 30/2021 z 27. septembra 2021 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“). Navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu správne súdu na ďalšie konanie. Okrem toho žiada priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ (žalobca) sa správnu žalobou v správnom súdnictve domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia Sociálnej poisťovne, ústredia, Bratislava (ďalej len „žalovaná“), č. [REDAKOVANÉ] z 18. januára 2019 potvrdzujúceho rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočky Košice (ďalej len „prvostupňový orgán verejnej správy“) č. 200-043224-CA04/20187 z 22. októbra 2018, ktorým sťažovateľovi (otcovi) nepriznala nárok na materské, ktoré si uplatnil žiadosťou z 15. októbra 2018 deklarujúc,

že 9. októbra 2018 prevzal do starostlivosti dieťa, s čím matka dieťaťa súhlasila. Žalovaná svoje rozhodnutie odôvodnila tým, že jednou z podmienok vzniku nároku na materské iného poistenca, ktorý sa stará o dieťa [§ 49 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení účinnom v danom čase (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“)], je faktické prevzatie dieťaťa do starostlivosti a následné poskytovanie starostlivosti tomuto dieťaťu, avšak v prípade sťažovateľa, ktorý prácu na základe novej pracovnej zmluvy vykonáva v rovnakom pracovnom čase, rozsahu a za porovnateľnú mzdu ako pred čerpaním rodičovskej dovolenky, tomu tak nie je. O formálnosti (fiktívnosti) prevzatia starostlivosti o dieťa sťažovateľom svedčí aj to, že sťažovateľ popri čerpaní rodičovskej dovolenky u toho istého zamestnávateľa súbežne uzavrel s týmto zamestnávateľom nový pracovnoprávny vzťah, *de facto* (fakticky) naďalej vykonáva prácu v tom istom časovom rozsahu za obdobných mzdových podmienok ako pred formálnym prevzatím starostlivosti o dieťa.

3. Krajský súd rozsudkom č. k. 1 Sa 5/2019-101 zo 17. decembra 2020 rozhodnutie žalovanej a rozhodnutie prvostupňového orgánu verejnej správy zrušil a vec vrátil mu vrátil na ďalšie konanie, pretože dospel k záveru, že vychádzali z neprávneho právneho posúdenia veci s tým, že pre účely priznania nároku na materské je potrebné pojem starostlivosť o dieťa obsiahnutý v § 49 zákona o sociálnom poistení interpretovať v súlade s § 3 ods. 3 a 4 zákona č. 571/2009 Z. z. o rodičovskom príspevku a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rodičovskom príspevku“) upravujúceho podmienky nároku na rodičovský príspevok.

4. Proti uvedenému rozsudku podala žalovaná kasačnú sťažnosť, v ktorej namietla, že výklad § 49 zákona o sociálnom poistení krajským súdom je nesprávny.

5. Najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší správny súd konštatoval, že materské ako nemocenská dávka vyplácaná na základe nemocenského poistenia sa spravuje inými pravidlami než rodičovský príspevok majúci charakter štátnej sociálnej dávky. Kľúčovou otázkou pre rozhodnutie danej veci bolo posúdenie splnenia osobitnej podmienky podľa § 49 ods. 2 zákona o sociálnom poistení v spojení s § 49 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, t. j. že otec dieťaťa, ktorý po dohode s matkou dieťaťa prevzal dieťa do starostlivosti, sa o neho stará. Podľa názoru najvyššieho správneho súdu žalovaná, ako aj prvostupňový správny orgán postupovali v súlade so zákonom, keď sťažovateľovi nárok na materské, ktoré si uplatnil od 15. októbra 2018, nepriznali. Orgány verejnej správy si pre svoje rozhodnutia zadovážili potrebné podklady v dostatočnom rozsahu, na základe ktorých náležite zistili skutkový stav a zistené skutočnosti správne právne posúdili tak, že žalobcovi nárok na túto nemocenskú dávku nevznikol. Analogická aplikácia pojmu „riadna starostlivosť o dieťa“ obsiahnutého v § 3 ods. 3 a 4 zákona o rodičovskom príspevku krajským súdom v danom prípade nebola správna.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti [čl. 127 ústavy a § 122 a nasl. zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] tvrdí, že napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu je arbitrárny a že jeho závery sú tak svojvoľné a neakceptovateľné,

že ním podaný výklad práva (t. j. zákona o sociálnom poistení) v žiadnom prípade nemožno považovať za ústavne konformný. Podľa názoru sťažovateľa ide o taký aplikačný exces najvyššieho správneho súdu, že spôsobuje porušenie nielen jeho základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, ale svojimi účinkami dopadá aj na základné právo sťažovateľa zaručené čl. 20 ods. 1 ústavy a právo zaručené čl. 1 dodatkového protokolu. Zaujatie stanoviska k výkladu § 48 až § 53 zákona o sociálnom poistení zo strany ústavného súdu považuje za dôležité nielen z pohľadu konštatovania porušenia individuálneho subjektívneho práva účastníka správneho konania, ale aj z dôvodu zabezpečenia všeobecne ponímanej spravodlivosti cez jednotný výklad zákona, ktorý by bol smerodajný pre žalovanú *pro futuro*.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia čl. 13 ods. 3 a 4 ústavy, ako aj základných práv sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ústavy a jeho práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom najvyššieho správneho súdu (kasačného súdu) č. k. 7 Sžsk 30/2021 z 27. septembra 2021, ktorým zrušil rozsudok krajského súdu (správneho súdu) č. k. 1 Sa 5/2019-101 zo 17. decembra 2020 a vec mu vrátil na ďalšie konanie (body 5 a 3). Ťažisková argumentácia sťažovateľa predstavuje nesúhlas s výkladom ustanovení § 49 ods. 1 a 2 zákona o sociálnom poistení upravujúcich nárok na materské iného poistenca, ktorý sa stará o dieťa.

8. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 311/05); vo svojej rozhodovacej činnosti uprednostňuje materiálne poňatie právneho štátu, ktoré spočíva okrem iného na interpretácii právnych predpisov z hľadiska ich účelu a zmyslu, pričom pri riešení (rozhodovaní) konkrétnych prípadov sa nesmie opomínať, že prijaté riešenie (rozhodnutie) musí byť akceptovateľné aj z hľadiska všeobecne ponímanej spravodlivosti (m. m. IV. ÚS 1/07, IV. ÚS 75/08, I. ÚS 57/07, I. ÚS 82/07, IV. ÚS 182/07).

9. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01). O svojvôli (arbitrárnosti) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, ZNaU 100/2005).

10. Vzhľadom na kasačnú povahu napadnutého rozhodnutia ústavný súd zdôrazňuje, že ústavné súdnictvo je vybudované predovšetkým na zásade preskúmania právoplatne skončených vecí (IV. ÚS 187/09, III. ÚS 421/2016, III. ÚS 855/2016). Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, že základné právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie „je výsledkové“, čo znamená, musí mu zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08).

11. Napriek uvedenému aj kasačné rozhodnutie všeobecného súdu môže byť principiálne spôsobilé porušiť základné právo účastníka konania. Ide najmä o prípady, ak všeobecný súd vyrieši s konečnou platnosťou otázku, ktorá je spôsobilá zásadným spôsobom ovplyvniť ďalší priebeh konania alebo jeho výsledok, prípadne ním konanie v istej časti končí a náprava eventuálneho pochybenia by mohla byť dosiahnutá len zásahom ústavného súdu po skončení konania pri posudzovaní spravodlivosti konania ako celku, čo by nebolo účelné (m. m. II. ÚS 344/2019). K zrušeniu kasačného rozhodnutia teda ústavný súd pristupuje len v tom prípade, keď dôvody na tento krok sú natoľko závažné, že sa blížia zmätočným záťažiam konania, a tak znehodnocujú ďalšie konanie, alebo ak by išlo o veľmi pevnú hmotnoprávnu pozíciu preskúmaného kasačného rozhodnutia (IV. ÚS 602/2020).

III.1. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ústavy a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu

12. Článok 46 ods. 2 ústavy zaručuje ústavné právo fyzických osôb a právnických osôb, ktoré obhájitelným spôsobom tvrdia, že boli na svojich právach ukrátené rozhodnutím orgánu verejnej správy obrátiť sa na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak, pričom z právomoci súdu nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. Obhájitelnosť tvrdenia v danom prípade znamená, že vzhľadom na právnu úpravu a na okolnosti prípadu bolo konkrétne rozhodnutie orgánu verejnej správy spôsobilé zasiahnuť do práv alebo právom chránených záujmov fyzických osôb alebo právnických osôb, ktoré tvrdia, že boli rozhodnutím orgánu verejnej správy dotknuté. V tomto rozsahu (pokiaľ ide o garantovanie práva na prístup k súdu) predstavuje ustanovenie čl. 46 ods. 2 ústavy *lex specialis* vo vzťahu k všeobecnejšiemu ustanoveniu čl. 46 ods. 1 ústavy. Aj v prípadoch, keď právo na prístup k súdu účastníka súdneho konania má svoj ústavný základ v čl. 46 ods. 2 ústavy, je súd konajúci vo veci viazaný princípmi spravodlivého súdneho konania vyplývajúcimi z čl. 46 ods. 1 ústavy. Obsah základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva iba v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Zahŕňa taktiež právo na určitú kvalitu súdneho konania definovanú procesnými garanciami spravodlivého súdneho konania, ako je napr. právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorá má byť v konkrétnom prípade poskytnutá. Zásada spravodlivosti obsiahnutá v práve na spravodlivé súdne konanie totiž vyžaduje, aby súdy založili svoje rozhodnutia na dostatočných a právne relevantných dôvodoch zodpovedajúcich konkrétnym okolnostiam prerokúvanej veci (m. m. III. ÚS 305/08). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

13. Aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru uvádza, že hoci tento článok zaväzuje súd, aby odôvodnil svoje rozhodnutie, neznamená to, aby na každý argument strany konania dal podrobnú odpoveď (rozsudok ESLP vo veci Van Hurk v. Holandsko z 19. 4. 1994, sťažnosť č. 16034/90, § 61). Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Rozsah, na ktorý sa povinnosť súdov odôvodniť svoje rozhodnutia vzťahuje, môže byť podľa povahy rozhodnutia rôzny. Medziiným, je potrebné zohľadniť aj rôznorodosť návrhov, ktoré strana konania môže podať na súdy, ako aj rozdiely existujúce v zmluvných štátoch v súvislosti s právnou úpravou, zvyklosťami, právnymi názormi a vynášaním a vyhotovovaním rozhodnutí (rozsudok ESLP vo veci Ruiz Torija a Hiro Balani v. Španielsko z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91). Skutočnosť, že súd neprejedná každú podrobnosť tvrdenú stranou konania, nie je sama osebe v rozpore s požiadavkou spravodlivého pojednania veci. Podstatné však je, aby sa neprehliadlo právo strany konania byť vypočutou a aby súd posúdil tvrdenia strany konania, hoci sa to explicitne neodráža v konečnom rozhodnutí (rozhodnutie č. 10153/82 z 13. 10. 1986, D. R. 49, s. 67, 74).

14. Nárok na materské ako nemocenskú dávku poskytovanú z dôvodu tehotenstva alebo starostlivosti o narodené dieťa upravujú ustanovenia § 48 a nasl. zákona o sociálnom poistení.

15. Najvyšší správny súd v napadnutom rozsudku uviedol, že kľúčovou otázkou pre rozhodnutie danej veci bolo posúdenie splnenia osobitnej podmienky podľa § 49 ods. 2 zákona o sociálnom poistení v spojení s § 49 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, t. j. že otec dieťaťa, ktorý po dohode s matkou dieťaťa prevzal dieťa do starostlivosti, sa o neho stará. Túto skutočnosť sťažovateľ v konaní pred prvostupňovým orgánom verejnej správy nepreukázal. Uvedenú otázku navyše krajský súd (na rozdiel od prvostupňového správneho orgánu a žalovanej) neposúdil správne, pretože ju interpretoval analogicky „v súlade“ s § 3 ods. 3 a 4 zákona o rodičovskom príspevku.

16. Ústavný súd konštatuje, že analógia je jedným z interpretačných postupov v tých prípadoch, keď zákonná úprava neposkytuje návod na riešenie daného právneho problému.

17. Analógia zákona (*analogia legis*) je použitie „práva na prípady, ktoré nie sú upravené v žiadnom ustanovení právneho predpisu, t. j. nachádzanie práva v oblasti mimo rozsah pojmu“ (*Melzer, F. Metodologie nalézání práva. Úvod do právní argumentace. Praha : C. H. BECK, 2010, s. 211*). Analógia je metodologický nástroj na uzavretie medzier zákona, ktorej podstatou je to, že „spojuje právne dôsledky (dispozíciu) noriem s prípadmi, ktoré nie sú zahrnuté do ich jazykového vyjadrenia v právnych predpisoch“. (tamtiež, s. 240). Prípustnosť analógie musí vyplývať z objektívnej teleologickej argumentácie, teda v zásade z účelu právneho predpisu (jeho teleologického pozadia) a z vyvažovania právnych princípov (pozri tamtiež, s. 240 – 241).

18. Správny súd postupuje a rozhoduje v súlade s platnými a účinnými právnymi predpismi so zohľadnením ich právnej sily a v súlade so základnými princípmi tohto zákona [čl. 5 ods. 3 a 4 Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“)].

19. „Princíp legality predstavuje univerzálny právny princíp materiálneho právneho štátu, ktorý je v zásade východiskom akejkoľvek aplikácie a interpretácie práva. Princíp legality je kľúčovým ústavnoprávnym princípom vzťahujúcim sa nielen na orgány súdnej moci, ale verejnú moc ako takú. Ustanovenie § 5 ods. 4 SSP tak predstavuje deklaráciu princípu „viazanosti súdu

a sudcu zákonom.“ Skutočnosť, že správny súd v konaní postupuje a rozhoduje o procesnom nároku v súlade s platnými a účinnými právnymi predpismi, neznamená, že sú vylúčené intertemporálne právne normy Správneho súdneho poriadku. Naopak, z prechodných ustanovení Správneho súdneho poriadku vyplývajú niektoré výnimky zo zásadnej aplikácie len platného a účinného práva v Slovenskej republike. V tejto súvislosti treba upozorniť predovšetkým na princíp ultraaktivitý právnych noriem (porovnaj § 492 SSP a komentár k nemu). Normovaná povinnosť správneho súdu zohľadňovať pri prejednávaní a rozhodovaní vecí vzájomný vzťah právnych predpisov a právnych noriem v nich obsiahnutých je len zdôraznením povinnosti prioritizovane hľadať spoločenský účel právnej úpravy cez prizmu tzv. objektívneho teleologického výkladu. (*Baricová, J., Fečík, M., Števček, M., Filová, A. a kol.* Správny súdny poriadok. Komentár. Bratislava : C. H. Beck, 2018. s. 62 – 102).

20. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd preskúmaním napadnutého rozsudku zistil, že najvyšší správny súd postupoval v medziach svojej právomoci, pričom sa nedopustil takého výkladu a aplikácie príslušnej zákonnej právnej úpravy (zákona o sociálnom poistení a Správneho súdneho poriadku), ktorými by poprel ich účel a význam. Napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu nemožno označiť za arbitrárny v tom smere, že by závery ním formulované boli zjavne nelogické s ohľadom na zistený skutkový stav, ústavne neudržateľné alebo že by napadnutý rozsudok nereflektoval ťažiskové skutočnosti dôležité pre riadne zistenie stavu veci a rozhodnutie o kasačnej sťažnosti žalovanej. Sťažovateľovi bol daný náležitý procesný priestor, aby sa ku kasačnej sťažnosti vyjadril, čo aj urobil podaním z 8. marca 2021.

21. Ak sa sťažovateľ s názormi všeobecných súdov nestotožňuje, táto skutočnosť sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutých rozhodnutí. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (m. m. II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporových strán vrátane ich dôvodov a námietok.

22. V súvislosti s požiadavkou sťažovateľa, aby ústavný súd zaujal stanovisko k výkladu § 48 až § 53 zákona o sociálnom poistení, ústavný súd uvádza, že takouto právomocou nedisponuje. Právoplatné rozhodnutia správnych súdov sleduje a vyhodnocuje najvyšší správny súd, ktorý v záujme jednotného rozhodovania správnych súdov prijíma stanoviská k rozhodovacej činnosti správnych súdov (§ 20 druhá veta SSP). Odhliadnuc od uvedeného, sťažovateľ v ústavnej sťažnosti nenamietal, že správne súdy pri posudzovaní splnenia osobitnej podmienky nároku na materské podľa § 49 zákona o sociálnom poistení nerozhodujú jednotne. Práve naopak. Najvyšší súd Slovenskej republiky napr. v uznesení č. k. 9 Sžsk 10/2020 z 26. mája 2021 uviedol, že zákon o sociálnom poistení nezakazuje vykonávať práce na základe iného pracovnoprávneho vzťahu počas poberania materského ako toho, z ktorého bol uplatnený nárok na materské, avšak podmienka prevzatia dieťaťa do starostlivosti a skutočná starostlivosť tou osobou, ktorá poberá materské, musí byť naplnená. Táto môže byť naplnená len v prípade, ak má otec dieťaťa dostatok času na túto starostlivosť, čo mu pracovný pomer na neskrátený pracovný čas nemôže umožňovať. Samotné zabezpečovanie skutočnej starostlivosti osobou, ktorá dieťa do starostlivosti prevzala, je možné odvodiť aj z § 51 zákona o sociálnom poistení. Ak totiž dieťa prevzala do starostlivosti iná fyzická či právnická osoba ako tá, ktorá poberá materské, nárok na materské tejto osobe zaniká.

Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že nárok na materské trvá jedine počas skutočnej a fyzickej starostlivosti o dieťa.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu

23. „Článkom 20 ods. 1 ústavy sa vlastníkovi priznáva len ochrana majetku, ktorý nadobudol v súlade s platným právnym poriadkom.“ (PL. ÚS 33/95) „Tento článok Ústavy Slovenskej republiky nevyhlasuje za základné ľudské právo vlastníctvo samotné, ale právo byť vlastníkom, t. j. právo nadobúdať vlastníctvo. Vzťahuje sa na štátnych občanov Slovenskej republiky, cudzincov, právnické osoby slovenské i zahraničné, a aj štát. Výklad tohto ustanovenia však neznamená, že každý má právo vlastníť akýkoľvek majetok... Uvedené ustanovenie Ústavy Slovenskej republiky treba vykladať tak, že každý má právo vlastníť majetok, ktorý ústavou alebo zákonom Slovenskej republiky nie je z tohto vlastníctva vylúčený.“ (PL. ÚS 38/95)

III.3. Záver

24. Medzi rozsudkom najvyššieho správneho súdu a obsahom základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení.

25. Čl. 13 ods. 3 a 4 ústavy nemá charakter základného práva a slobody, ktorého ochrany by sa bolo možné samostatne domáhať pred ústavným súdom (m. m. I. ÚS 7/2010, I. ÚS 518/2013).

26. Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

27. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. marca 2022

Miloš Maďar
predseda senátu